

GERT PEERSMAN

POSTKAARTJE VOOR COUCKE

Ik heb vernomen dat Marc Coucke een weekendje naar Tenerife is geweest om zijn meerwaarde op de verkoop van Omega Pharma te vieren. Niets, zelfs geen postkaartje, heb ik gekregen. Stank voor dank. Door zonnecrèmes en stickers tegen gsm-straling te kopen ben ik diegene die al die jaren zijn winsten, loonkosten, meerwaarde en dus zijn weekendje heeft betaald. Samen met de andere consumenten van Omega Pharma-producten welteverstaan.

Nu maak ik er een karikatuur van, want als consument heb ik ook waar voor mijn geld gekregen, maar de bewering van Coucke en veel andere ondernemers dat zij torenhoge lasten op arbeid betalen, is evengoed overtrokken.

Laten we in de rest van deze column veronderstellen dat zowel ondernemers als werknemers goed weten wat ze waard zijn. Werknemers zijn niet louter een kostenpost, ze creëren ook waarde voor het bedrijf. Bedrijven zullen een werknemer aanwerven of in dienst houden zolang de toegevoegde waarde (opbrengsten) ervan groter is dan de loonkosten (nettoloon + lasten op arbeid). Mochten de lasten op arbeid lager liggen, dan zouden werknemers in een competitieve arbeidsmarkt makkelijk een hoger nettoloon kunnen onderhandelen. De totale loonkosten zouden voor de werkgever even hoog zijn. Het zijn met andere woorden de werknemers die de facto de torenhoge lasten op arbeid betalen, en dit via een lager nettoloon.

Anderzijds is het ook een dwaling om te beweren dat Coucke geen belastingen betaalt op zijn meerwaarde. Bij het bepalen van de verkoopprijs (en dus meerwaarde) in onderhandelingen worden immers altijd alle toekomstige belastingen van het bedrijf afgetrokken. De meerwaardebelasting zit bijgevolg impliciet aan de bron vevat in de verkoopprijs.

Een voorbeeld: een ondernemer die zijn bedrijf wil verkopen, heeft door efficiëntiewinsten verzekerd dat het bedrijf de komende jaren 100 euro meer winsten zal genereren (de feitelijke meerwaarde die de ondernemer heeft gecreëerd). Na belastingaftrekken betaalt het bedrijf gemiddeld 25 procent vennootschapsbelastingen. Dat betekent dat de nieuwe eigenaar van het bedrijf door de waardecreatie na belastingen 75 euro meer winsten zal overhouden. Dat is dan ook de maximale meerprijs die de nieuwe eigenaar zal willen betalen. Van de 100 euro gecreëerde meerwaarde zal de verkopende ondernemer bijgevolg slechts 75 euro kunnen onderhandelen, terwijl het bedrijf de komende jaren 25 euro extra vennootschapsbelastingen in de staatskas zal storten. De overheid ontvangt bijgevolg geen onaardige 'Coucke-meerwaardebelasting'. De enige voorwaarde is dat het bedrijf in België correct belastingen betaalt (daar knelt vaak het schoentje).

Merk op dat dat niet voor alle vermogenswinsten het geval is. Een meerwaarde op vastgoed of aandelen van buitenlandse bedrijven (die betalen geen vennootschapsbelastingen in België) levert de staatskas bijvoorbeeld geen impliciete meerwaardebelasting op. Ook speculatieve winsten (er is geen onderliggende feitelijke meerwaarde, en dus ook geen extra vennootschapsbelastingen), vertalen zich niet in extra inkomsten voor de overheid.

Daarnaast stelt zich een probleem van herinvestering als we een vermogenswinstbelasting zouden invoeren. Stel dat iemand een woning verkoopt om een gelijkaardige woonst in een andere stad te kopen. Als de vastgoedprijzen intussen gestegen zijn, zal je voor die verhuizing een flinke meerwaardebelasting mogen ophoesten. Zelfs fervente voorstanders van een vermogenswinstbelasting zullen dit niet billijk vinden. Welnu, als je een bedrijf verkoopt om het kapitaal in een ander bedrijf te investeren, stelt zich hetzelfde probleem. Een ondernemer die het geweer van schouder wil veranderen (bijvoorbeeld om op een nieuwe trend in te spelen), zal dat dus alleen kunnen als hij een meerwaardebelasting betaalt. Lopen we door die barrières niet het risico dat veel werknemers niet zullen verhuizen en bedrijven na verloop van tijd alleen nog achterhaalde producten maken?

Dit is helemaal geen pleidooi tegen een vermogenswinstbelasting. In vergelijking met de belastingen die werknemers bijdragen komen ondernemers en vermogenden er goed vanaf, terwijl ze vaak de sterkste schouders hebben. Een *tax shift* is dan ook rechtvaardig. Maar het is storend dat alles op een hoopje wordt gegooid en het debat op basis van slogans wordt gevoerd. Marc Coucke

herinvesteert niet alleen een groot deel van zijn kapitaal in andere (hopelijk Belgische) bedrijven. Aangezien Omega Pharma als dochterbedrijf van Perrigo in België vennootschapsbelastingen blijft betalen, komt ook een deel van de meerwaarde die hij heeft gecreëerd in de staatskas terecht. Beweren dat Coucke nul euro meerwaardebelasting betaalt is dan ook een misser van formaat. Mocht ik zijn adres hebben, ik zou hem een postkaart sturen om hem voor zijn bijdrage te bedanken.